

UCHWAŁA NR
Rady Miasta Gdyni
z dnia 2012 r.

w sprawie: skargi na uchwałę nr XXXVII/839/09 Rady Miasta Gdyni z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego wniesionej przez Annę Lipską i Martynę Lipską

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 roku Nr 270) **Rada Miasta Gdyni uchwala, co następuje:**

§ 1. Nie uwzględnia się skargi z dnia 16 kwietnia 2012 roku, złożonej przez Annę Lipską i Martynę Lipską na uchwałę nr XXXVII/839/09 Rady Miasta Gdyni z dnia 25 listopada 2009 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego.

§ 2. Uchwałę wykonuje Prezydent Miasta Gdyni, któremu Rada Miasta udziela pełnomocnictwa do reprezentowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym i Naczelnym Sądem Administracyjnym. Prezydent może udzielać dalszych pełnomocnictw.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta Gdyni

dr inż. Stanisław Szwabski

Uzasadnienie

Dnia 25 listopada 2009 Rada Miasta Gdyni podjęła uchwałę nr XXXVII/839/09 Rady Miasta Gdyni w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego.

Dnia 18 kwietnia 2012 roku na ww. uchwałę skargę wnieśli Anna Lipska i Martyna Lipska – współwłaścicielki nieruchomości położonej przy ul. Abrahama 5. Skarga została wniesiona zgodnie z zasadami i w terminie określonym w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 roku Nr 270).

Skarżące zarzucają zaskarżonej uchwale:

1. Rażąco obrazę art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej p.i.z.p.) poprzez uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego niezgodnego z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gdyni oraz zaniechanie stwierdzenia zgodności planu ze Studium w formie uchwały Rady Miasta Gdyni.

W uzasadnieniu powyższego zarzutu wskazane zostało, że Rada Miasta Gdyni naruszyła ww. przepis, gdyż nie stwierdziła zgodności przedmiotowego planu miejscowego z ustaleniami Studium ani w odrębnej uchwale ani w uchwale o uchwaleniu planu miejscowego. Zdaniem skarżących stwierdzenie zgodności planu miejscowego ze Studium dokonane w § 1 zaskarżonej uchwały nie wypełnia ustawowego obowiązku, gdyż „nie wynika przez kogo i w jakiej formie rzeczona zgodność (projektu) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ze studium miałyby zostać stwierdzona”, a z brzmienia § 1 uchwały wynika jedynie, że kwestia zgodności była przedmiotem bliżej nieokreślonego badania, jakiemu nie została nadana jakakolwiek forma prawna. Zdaniem skarżących fakt, że w przedmiotowej uchwale „brak jest sformułowania, iż niniejszym stwierdza się zgodność miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z obowiązującym studium”, należy stwierdzić, że zgodność taka nie została stwierdzona.

W ocenie skarżących powyższe wskazuje na naruszenie przez organ art. 28 ust. 1 ustawy p.i.z.p., co skutkuje nieważnością zaskarżonej uchwały. Potwierdzeniem poglądu skarżących ma być zacytowany w skardze wyrok NSA z dnia 28 stycznia 2010 roku (II OSK 1893/2009).

Ponadto skarżący wskazują, że zaskarżona uchwała jest niezgodna z ustaleniami Studium. W ocenie skarżących skoro w Studium dla strefy śródmieścia funkcjonalnego ustalono wskaźnik intensywności zabudowy 1,5 dla funkcji usługowej, a od 0,5 do 1,8 dla funkcji mieszkalnych, to w planie miejscowym (dla przedmiotowego obszaru) wskaźnik ten powinien wynosić 3,3 (suma 1,5 oraz 1,8; a w ostateczności co najmniej 1,8).

Zdaniem skarżących ustanowiony w planie wskaźnik powierzchni zabudowy 0,72 jest na zbyt niskim poziomie i uniemożliwia jakakolwiek zabudowę nieruchomości stanowiącej własność skarżących. Skarżące podnoszą, że plan miejscowy dopuszcza uzupełnienie zabudowy tylko na jednej działce – 913/366, mimo że nieruchomość składa się z jeszcze dwóch działek 795/366 i 796/366. Skarżące stwierdzają, że istniejąca kamienica Ludwika Grzenkowicza swą powierzchnią zabudowy w zasadzie wyczerpuje już ustaloną w planie miejscowym wartość. Dopuszczone w planie uzupełnienie zabudowy może polegać tylko na zabudowie do wysokości tej kamienicy. Skarżące zarzucają, że ustalenia planu uniemożliwiają osiągnięcie wskazanej w studium intensywności zabudowy na poziomie 3,3 lub 1,8.

Skarżące podnoszą, że ze względu na ochronę zabytków rozbudowa kamienicy nie jest dopuszczalna, a mimo że kamienica nie wyczerpuje wskaźnika intensywności zabudowy 1,8 to osiągnięcie go jest niemożliwe ze względu na brak dozwolonej do zabudowy przestrzeni umożliwiającej posadowienie obiektu, który mógłby tę wartość osiągnąć. Skarżące podnoszą także, że ewentualny uzupełniający zabudowę budynek nie mógłby być wyższy niż ww. kamienica, co wobec ustalonej powierzchni zabudowy uniemożliwia osiągnięcie wskaźnika intensywności zabudowy nawet na poziomie 1,8 przez prowadzenie budowy w górę. Zdaniem skarżących powyższe dowodzi sprzeczności w ustaleniach planu miejscowego, gdzie dopuszcza się możliwość uzupełnienia zabudowy, a zarazem ustala takie wskaźniki, które uniemożliwiają jej przeprowadzenie.

Poza wskazaniem wadliwości określenia w planie miejscowym zbyt niskiego wskaźnika powierzchni zabudowy w kontekście wiążącego zapisu studium o wskaźnikach intensywności zabudowy skarżące

podnoszą także, że zapisy planu dopuszczające uzupełnienie zabudowy dotyczą tylko jednej działki skarżących. Gdyby wartość powierzchni zabudowy 0,72 dotyczyła trzech działek, wówczas istniałaby możliwość osiągnięcia ustalonego w studium wskaźnika intensywności zabudowy.

2. Rażąco obrazę art. 1 ust. 2 pkt. 1, 2, 6 ustawy p.i.z.p. poprzez uchwalenie planu miejscowego z naruszeniem zasad obowiązujących organ w zakresie kształtowania polityki przestrzennej.

Skarżące podnoszą, że zgodnie z przepisami ustawy p.i.z.p. w planowaniu przestrzennym uwzględnia się wartości wskazane w art. 1 ust. 2 ustawy (wymagania ładu przestrzennego, walory architektoniczne i krajobrazowe, walory ekonomiczne przestrzeni). Zdaniem skarżących wartości te zostały naruszone w odniesieniu do nieruchomości stanowiących ich własność, poprzez określenie w planie miejscowym wielkości powierzchni zabudowy na poziomie 0,72. Zdaniem skarżących na obszarze objętym kartą terenu 32 większość działek zabudowana jest w sposób znacznie przekraczający ww. wartość. Ustalenie tej wartości w odniesieniu do działki nr 913/366 uniemożliwia osiągnięcie choćby zbliżonej powierzchni zabudowy działek na obszarze, którego dotyczy karta terenu oznaczonego numerem 32, do wartości faktycznej powierzchni zabudowy istniejącej na wskazanym obszarze.

3. Rażąco obrazę art. 20 ust. 1 ustawy p.i.z.p. poprzez uchwalenie planu miejscowego bez jednoczesnego rozstrzygnięcia o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu zgłoszonych przez Annę Lipską w dniu 13 października 2009 roku.

W uzasadnieniu ww. zarzutu skarżące przedstawiły stanowisko jednego z komentatorów ustawy p.i.z.p., zgodnie z którym uwagi powinny zostać poddane pod indywidualne głosowanie i na tej podstawie powinna zostać stworzona lista uwag uwzględnionych przez radę. Uchwała w sprawie uwag może stanowić załącznik do uchwały w sprawie planu miejscowego. Zdaniem skarżących w załączniku nr 2 do zaskarżonej uchwały brak jest jakiegokolwiek rozstrzygnięcia dotyczącego sposobu rozpatrzenia uwag złożonych przez Annę Lipską, co stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania planu skutkujące nieważnością uchwały.

4. Rażąco obrazę art. 1 ust. 2 pkt. 7 ustawy p.i.z.p. art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 140 Kodeksu cywilnego poprzez uchwalenie planu miejscowego w kształcie naruszającym prawo własności skarżących.

W uzasadnieniu zarzutu stwierdzone zostało, że podniesione wcześniej zarzuty wskazują na pominięcie przez Radę Miasta Gdyni obowiązku uwzględnienia przy sporządzaniu zaskarżonego planu prawa własności. Skarżące podkreślają, że niewątpliwym ograniczeniem tego prawa jest zakaz zabudowy prawie 1/3 powierzchni działki stanowiącej ich własność. Oczywistym naruszeniem prawa własności jest także, w ocenie skarżących, określenie maksymalnej wysokości ewentualnego uzupełnienia zabudowy na działce 913/366, jakie uniemożliwia jakiegokolwiek działania w tym zakresie. Skarżące podnoszą, że Rada Miasta Gdyni nie wyjaśniła z jakich względów ograniczyła prawo własności skarżących w stosunku do nieruchomości przy ul. Abrahama 5 obejmującą działki 913/366, 795/366 i 796/366 poprzez wprowadzenie zakazu zabudowy prawie 1/3 jej powierzchni i nałożenie na skarżące obowiązku zachowania takiej wysokości zabudowy, jaka zasadniczo w ogóle wyklucza uzupełnienie zabudowy na działce spełniającej w tym zakresie pozostałe wymogi.

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności uchwały nr XXXVII/839/09 Rady Miasta Gdyni w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego w całości.

Odnosząc się do ww. zarzutów stwierdza się, co następuje:

Ad 1.

Zarzut skarżących jest niezasadny. Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy p.i.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dacie uchwalania zaskarżonego planu miejscowego): „*plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.*”

Forma prawna stwierdzenia zgodności projektu planu miejscowego ze studium nie jest w ustawie określona. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 maja 2011 r. (II OSK 466/11, Legalis)

stwierdził, że przyjęcie kryteriów i zakresu wymaganej zgodności planu ze studium ustawodawca pozostawił uznaniu rady gminy. Rada jako twórca polityki przestrzennej gminy dokonuje autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny projektu planu miejscowego.

Rada Miasta Gdyni w pełni podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażony w wyroku z dnia 31 maja 2010 roku (II OSK 575/10, Legalis), w którym Sąd stwierdził, że regulacja art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie przewiduje wprost obowiązku podjęcia odrębnej uchwały w sprawie stwierdzenia zgodności projektu planu miejscowego ze studium, a zatem nie daje podstaw ku temu, by brak takiej uchwały uznać za istotne naruszenie trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rozumieniu art. 28 ust. 1 tej ustawy. Zdaniem Sądu redakcja tego przepisu wskazuje na zasadność podjęcia odrębnej uchwały rady gminy w kwestii zgodności ustaleń projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy, ale wymogu tego nie można traktować w kategoriach bezwzględnego obowiązku rady, skutkującego nieważnością planu miejscowego, w szczególności, gdy rada gminy stwierdzi tą zgodność w uchwale podejmującej plan. W kwestii tej NSA wypowiedział się wielokrotnie w podobny sposób, w tym także w cytowanym przez skarżących orzeczeniu z dnia 28 stycznia 2010 roku (II OSK 1893/2009).

Rada Miasta Gdyni stwierdziła zgodność zaskarżonego planu miejscowego z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gdyni w § 1 zaskarżonej uchwały. Zgodnie z jego treścią:

„§ 1 Po stwierdzeniu zgodności z ustaleniami obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Gdyni, uchwała się miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego, oznaczony numerem ewidencyjnym 1105 obejmujący obszar o powierzchni 64,92 ha, którego granice przebiegają:

- od północy i wschodu – wzdłuż ul. Jana z Kolna, placu Kaszubskiego, ulic Derdowskiego, Waszyngtona, al. Jana Pawła II, następnie wzdłuż linii brzegowej morza,*
- od południa – wzdłuż ciągu pieszego na przedłużeniu bulwaru Nadmorskiego, następnie wzdłuż ulic Armii Krajowej, Wybickiego, Świętojańskiej, 10 Lutego,*
- od zachodu – wzdłuż ul. Dworcowej i placu Konstytucji, zgodnie z załącznikiem nr 1 do niniejszej uchwały.”*

Nie jest zrozumiały zarzut skarżących, że z powyższego nie wynika przez kogo i w jakiej formie zgodność została stwierdzona. Jest to oczywiste, że zgodność planu miejscowego ze Studium stwierdziła Rada Miasta Gdyni i jasno wynika to z zastosowanego sformułowania. Z całą pewnością nie można podzielić zarzutu skarżących, że zgodność planu ze Studium nie została stwierdzona z tego względu, że w uchwale brak jest sformułowania „ iż niniejszym stwierdza się zgodność...”.

Mając powyższe na uwadze należy uznać sformułowany w skardze zarzut „istotnego naruszenia trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego” za niezasadny.

Odnosząc się do zarzutu niewłaściwego sformułowania w planie miejscowym wskaźnika powierzchni zabudowy wyjaśnia się, co następuje:

Skarżące są właścicielkami trzech działek, przy czym tylko jedna z nich - działka nr 913/366 jest działką budowlaną. Pozostałe działki są działkami drogowymi – działka nr 795/366 o powierzchni 16 m² położona jest w liniach rozgraniczających ul. Starowiejskiej (teren 78 KD-D 1/2), pozostała działka nr 796/366 o powierzchni 55 m² zgodnie z ewidencją gruntów stanowi również działkę drogową – służy jako dojazd do wnętrza kwartału.

W związku z tym tylko działka nr 913/366 stanowić może podstawę do wyliczenia wskaźników urbanistycznych. Działka nr 913/366 ma powierzchnię 337 m², istniejąca zabudowa na tej działce ma powierzchnię ok. 154,5 m². Wskaźnik powierzchni zabudowy dla działki 913/66 wynosi więc 0,46.

Zaskarżony plan miejscowy dopuszcza zwiększenie wskaźnika powierzchni zabudowy do 0,72, co umożliwi dobudowanie na działce budynku o powierzchni zabudowy ok. 88 m².

W przypadku uwzględnienia powierzchni trzech działek (408 m²) i przyjęciu określonego w planie miejscowym wskaźnika powierzchni zabudowy 0,6, możliwe byłoby dobudowanie budynku o powierzchni zabudowy ok. 90 m².

Biorąc pod uwagę dopuszczalną wysokość nowej zabudowy (w nawiązaniu do chronionego budynku istniejącego – 3 kondygnacje), daje to możliwość realizacji nowej powierzchni całkowitej – ok. 264 m². Istniejąca powierzchnia całkowita budynku wynosi ok. 409 m². Suma powierzchni całkowitej istniejącej oraz możliwej do realizacji na działce 913/366 wynosi ok. 673 m². W związku z powyższym intensywność zabudowy możliwa do uzyskania przy wskaźnikach określonych w planie wynosi więc ok. 2.

Z powyższego wynika, że możliwy do uzyskania wskaźnik jest nawet wyższy niż określony w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gdyni dla strefy śródmieścia funkcjonalnego (1,8 dla terenów o przewadze zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej w obszarze centrum; 1,5 dla terenów ważniejszych usług komercyjnych). Zgodnie ze Studium wskaźniki intensywności zabudowy brutto określone zostały jako orientacyjne dla różnych rodzajów zabudowy w poszczególnych strefach funkcjonalnych. Służą one mają do badania chłonności terenów i opracowania wytycznych programowo-przestrzennych w m.p.z.p. Wskaźniki te zostały uśrednione dla poszczególnych obszarów i zgodnie ze studium mają być uszczegółowiane na podstawie analiz urbanistycznych wykonywanych do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, z uwzględnieniem spójności kompozycji przestrzennej.

Możliwości zabudowy na działce nr 913/366 określone są wskaźnikami powierzchni zabudowy oraz wysokości, określone planem wskaźniki są zgodne z ustaleniami Studium.

Podkreślenia wymaga fakt, że dopuszczona w planie na przedmiotowym obszarze funkcja U/MW3 oznacza możliwość realizacji na działce budowlanej wyłącznie budynku usługowego lub budynku o funkcji mieszanej – usługowo-mieszkalnego. Nie dopuszcza realizacji budynku mieszkalnego. Wskaźnik intensywności zabudowy na działce posiadającej funkcję mieszaną – U/MW3 nie jest tożsamy z sumą wskaźników intensywności zabudowy dopuszczonych osobno na działce o funkcji usługowej (U) i na działce o funkcji mieszkaniowej (MW3).

Błąd logiczny we wniosku skarżących polega na zsumowaniu ilorazu powierzchni całkowitej zabudowy usługowej do powierzchni działki, na jakiej się znajduje oraz ilorazu powierzchni całkowitej zabudowy mieszkaniowej do powierzchni działki na jakiej się znajduje, podczas gdy w przedmiotowej sprawie jest to jedna i ta sama działka.

Ad 2.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia wartości wskazanych w art. 1 ust. 2 ustawy p.i.z.p poprzez określenie wielkości powierzchni zabudowy na poziomie 0,72 wyjaśnia się, co następuje:

Należy zauważyć, że działka budowlana należąca do skarżących jest niewielka (337 m²) w stosunku do innych działek w kwartale zabudowy, określonym w planie jako teren 32 – średnia typowa wielkość to ok. 600 m². To właśnie wielkość działki znacznie ogranicza możliwości zabudowy, a nie przyjęte w planie miejscowym parametry zabudowy. Ustalony wskaźnik zabudowy dla przedmiotowej działki – 0,72 jest tożsamy do wskaźnika przyjętego dla działek narożnych, i jest większy od wskaźnika określonego dla większości działek w planie, który wynosi 0,60. Należy podkreślić, że dla istniejącego zagospodarowania (dla typowych działek w kwartale, w którym zlokalizowana jest przedmiotowa działka) wskaźnik ten wynosi od 0,47 do 0,7. Przyjęte w planie miejscowym wskaźniki powierzchni zabudowy wynikają z przeprowadzonych szczegółowych analiz, odpowiadają typowej zabudowie dla kwartałów śródmieścia i mają na celu zapewnienie ładu przestrzennego.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że powyższy zarzut jest niezasadny.

Ad 3

Zarzut ten jest niezasadny. W uwadze z dnia 13 października 2009 roku skarżąca wskazała, że planuje przeprowadzić inwestycję, polegającą na wzniesieniu na wolnej przestrzeni działki nr 913/366 drugiej kamienicy o funkcjach usługowo – mieszkaniowych, przylegającej do kamienicy istniejącej. Atutem nowej kamienicy byłoby ściśle nawiązanie formą, wyrazem i detalami architektonicznymi do historycznej kamienicy Ludwika Grzenkowicza.

Skarżąca wniosła o ustalenie wskaźnika powierzchni zabudowy terenu oznaczonego numerem 32 na poziomie, który umożliwi zrealizowanie opisanej przez nią w uwadze inwestycji.

Prezydent Miasta Gdyni zarządzeniem nr 12643/09/V/U z dnia 3 listopada 2009 roku rozpatrzył uwagi złożone do przedmiotowego projektu planu i **uwzględnił uwagę Anny Lipskiej w całości**. Prezydent

Miasta Gdyni nakazał rozważyć możliwość uzupełnienia zabudowy na przedmiotowej działce przy wprowadzeniu ograniczeń wysokości zabudowy – w nawiązaniu do kamienicy Ludwika Grzenkowicza. W wyniku tego w planie miejscowym dopuszczone zostało uzupełnienie zabudowy o wysokości i formie dachu odpowiadających istniejącej kamienicy Ludwika Grzenkowicza objętej ochroną konserwatorską oraz powierzchnię zabudowy taką jak dla działek narożnych - do 0,72.

Zgodnie z art. 17 pkt. 14 ustawy p.i.z.p. prezydent miasta przedstawia radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag. W związku z uwzględnieniem uwagi Anny Lipskiej przez Prezydenta Miasta Gdyni, uwaga ta nie została przedstawiona Radzie Miasta Gdyni.

Przedstawiona w skardze interpretacja przepisów ustawy p.i.z.p. w zakresie sposobu rozstrzygnięcia uwag i poddawania ich pod indywidualne głosowanie jest niewłaściwa. Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy p.i.z.p. (w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały) z dnia : „*plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały*”.

Ustawa określa formę, w jakiej rada rozstrzyga uwagi, z jej przepisów wynika, że rozstrzygnięcie przedstawionych uwag stanowi załącznik do uchwały w sprawie uchwalenia planu (art. 20 ust. 1 ustawy).

Rada Miasta Gdyni uchwałą nr XXXVII/839/09 uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon Skweru Kościuszki oraz ulic Jana z Kolna i 10 Lutego, rozstrzygnięcie o sposobie rozpatrzenia uwag złożonych do projektu planu stanowi załącznik nr 2 do uchwały. Tym samym Rada Miasta Gdyni postąpiła w sposób wskazany w ustawie p.i.z.p. Potwierdzeniem tego jest prezentowane przez sądy administracyjne stanowisko, zgodnie z którym wystarczającym jest przegłosowanie przez radę gminy nieuwzględnionych uwag wraz z uchwałą o zatwierdzeniu planu miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 20 kwietnia 2010 roku, II OSK 337/10, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 5 października 2010 roku, II SA/OI 551/10, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 12 listopada 2009 roku, II SA/Wr 679/08).

W związku z powyższym zarzut istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego jest niezasadny.

Ad 4

Z wyjaśnień dotyczących wcześniejszych zarzutów wynika, że zastrzeżenia skarżących dotyczące ustalonych w planie parametrów zabudowy na działce 913/366 tj. powierzchni oraz wysokości zabudowy są niezasadne. Z uzasadnienia do ww. zarzutów wynika, że prawo własności skarżących nie zostało ograniczone, wprowadzone w planie miejscowym umożliwiają realizację inwestycji określoną w uwagach złożonych do projektu planu.

W związku z powyższym proponuje się nie uwzględniać skargi złożonej przez Annę Lipską i Martynę Lipską.

Załączniki:

1. Kserokopia skargi
2. Wyrzys z m.p.z.p. z zaznaczeniem obszaru objętego skargą